

ANDREA GALI

UBICA

Prevela
Olivera Miok

■ Laguna ■

Naslov originala

SICARIO
Andrea Galli

Copyright © 2020 Andrea Galli
Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

UBICA

Sadržaj

Prolog. Granica	9
1. Krv i prašina	12
2. Grobovi	25
3. Svedok	34
4. Lov	48
5. Identikit	55
6. Licem u lice	69
7. Deformisani	77
8. Amerika	89
9. Prijatelji	102
10. Geto	115
11. Na sopstvenoj koži	124
12. Ilegalac	137
13. Leševi	153
14. Skoro mrtav	168
15. Sala za fizičko	178
16. Teror	187
17. Krstovi	204
18. Sam protiv dvojice	211
19. Ritual	231
20. Kalibar .9	253
21. Monasi	263
22. Špijuni	274
23. HB	282
24. Senka	297
25. Plutanje	311
26. Auto-bomba	331
27. Paraziti	345
<i>O autoru</i>	357

Prolog

Granica

Štap od bambusa, plavi list papira s crvenim nitima i rupama zakrpljenim lepljivom trakom, klupče kanapa dužine pola metra.

Te noći pre nego što su krenuli dečak je dodao tri dela ručno napravljenog zmaja.

Jedino oni ne služe da bi se preživelo, ili barem da bi se to pokušalo, među svim stvarima koje je majka ugurala u sinovljev ranac. Zajedno s jednom fotografijom.

Na fotografiji su žena i dečak. To su oni, pre nekoliko godina. Oba lica su nagnuta udesno, jedna ruka podupire lice, kosa ravna, pogled odsutan, usne stisnute, kao da je dečak želeo da imitira majčinu pozu i ponašanje. Možda su tek prestali da plaču, ili samo što se nisu rasplakali. Zagledani su u neku tačku u daljini, iza osobe koja će napraviti tu fotografiju sada čuvanu u unutrašnjem džepu, zaštićenu od flaša s vodom, hrane i lekova za prvu pomoć koji su na crnom tržištu koštali koliko čitav život ispunjen odricanjima.

Ranac je skoro teži od dečaka koji ga nosi na leđima.

Duboki tragovi na stazi odaju sate iscrpljujućeg hoda i podudaraju se s drugim tragovima, kraćim ili dužim.

Tragovi čopora.

Grupa izbeglica se vere po planinama na tuđoj teritoriji.

Ubeđeni su da je to veranje dovoljno da bi se držali na odstojanju vojnici koji ih prate.

Ako ih granični čuvari otkriju, pustiće pse na njih ili će pucati. Metak koji te ubije na mestu bio bi najbolje što može da ti se desi. Najgore je da živ završiš u rukama vojnika.

Nosi krpene cipele, s izlizanim đonovima, trule na prstima, pertli skorenih od suvog blata.

Broj cipela je 37. Isti broj koji nosi i njegova mama. Ali nje nema tu. S njim je samo otac.

„Gledaj napred.“

„Koliko još treba da idemo?“

Niko mu ne odgovara.

Očevi i sinovi napreduju kroz mrak nalik grupi planinara vezanih za isto uže, iako bi rado gurnuli jedan drugog, savladali onog ispred njih, prešli preko njega, zgazili ga ako je neophodno. Kao ljudi koji beže iz kuće koja se ruši.

Ostaju zajedno, u redu i tišini, iz čiste računice: ako bi ih vojnici koji patroliraju tom teritorijom u potrazi za osvajačima iznenadili i na njih otvorili vatru, svako bi iskoristio telo onog drugog kao štit.

Svi znaju da je tako. Znaju to i odrasli i deca. Saputnici i u isto vreme neprijatelji. Žrtva koja mora da postane lovac.

„Koliko još treba da idemo?“

„Umukni!“

„Umoran sam.“

„Onda cvili, ako baš hoćeš. Ali tiho. Ne smeju da nas čuju.“

Dečak zabacuje glavu i divi se nebeskom svodu.

Čak ni po danu nije nikad video tako jasno i sjajno nebo.

Otac grabi dečakovu glavu i gura je nadole. „Prestani da bleneš i hodaj.“

Sin bi želeo da iz ranca izvadi delove zmaja, da ih sastavi, da oslobodi u vazduh taj leteći list papira i da ga prati sve dok se ne izgubi.

Ili dok ponovo ne nađe put kući. Ostavlja ga tamo gde je. Bambusov štap mogao bi da mu posluži kao oružje.

Dečak još ne zna protiv kojeg neprijatelja, onog koji je daleko ili onog koji je tu kraj njega. Jer svaka granica ima svoje *zveri*, i trag za tragom se rađaju nove.

Nevinost koja se davi u blatu koje se meša s krvlju.

1.

Krv i prašina

Tačno je deset sati i dvadeset sedam minuta jedne januarske nedelje. Jutro je hladno i vlažno.

Glava čoveka koji hoda, s rukama u džepovima i prstima savijenim kao kandže, uvučena je: brada se naslanja na crni šal od debele vune, obmotan oko vrata dva puta.

Položaj koji mu osigurava širok vidik i usmereno osmatranje.

Položaj iz rova.

Ovaj čovek je kiler. Najsmrtonosniji evropski profesionalni ubica.

Nije to jedan od onih ubica koje je iznedrio organizovani kriminal: izabran još kao dečak, kršten u ime nemoralna srednjovekovnim ritualima i patetičnim liturgijama koji uznose ime milosrdnog Boga i, po potrebi, zadužen da eliminiše nekog člana neprijateljskog klana.

On, dakle, ne ubija zbog pripadnosti ili posvećenosti nekom cilju.

Ništa od toga. On je solista.

Ne hvali se krvnim vezama, zastavama, svecima.

To ga niti interesuje niti mu nedostaje.

Imao je i on svoje gazde, naravno. Ali bile su nevidljive. S njima je komunicirao samo preko veza, posrednika koji bi primili pun iznos za zadatak i koji bi zadržali svoj procenat, a njemu dali glavnice.

Svaki leš, očigledno, ima svoju cenu, različitu od drugih. Nije tačno da smo svi isti, čak ni pred smrću.

Ubistvo za ubistvom, tokom godina su se menjali naručioci i posrednici, ali nikad Ubica. Zbog toga on jedini zna koliko je ljudi ubio.

Niko ne zna ukupan broj njegovih žrtava.

Niti se zna ko je on *zapravo*.

Čak ni oni koji žive u njegovoj blizini to ne znaju.

U stvari, oni još i najmanje.

Veze su slaba tačka čuvara tajni, one su prvi krug kontakata sa žrtvom koju su izdvojili neprijatelji. Bilo da je reč o kriminalcima ili o pandurima.

Zove se Julijan Sinanaj.

Poslednju devojkicu je slagao koliko ima godina: smanjio je za šest, a ostavio tačan datum rođenja. Mirne duše mogao je da smanji i za dvanaest godina. Može to sebi da dozvoli jer ima telo vitko i zategnuto kao cirkuski akrobata, na živahnom licu nema bore ni podočnjake, kao da stalno spava, a budi se samo da namaže kremu. Ishrana mu je zdrava i kontrolisana, kao kod osoba koje se plaše bolesti – iako se on više plaši metka – ne puši, ne pije niti bilo šta slično.

Ubica je bio neodlučan da li da sebi izabere novo ime. Zadovoljio se promenom prezimena, uzevši prezime jednog starog prijatelja, kojeg je ubio heroin.

Koliko vremena je prošlo? Dva, možda tri života.

Kao da bi ikada mogli da budu dovoljni Julijanu da sam sebi oprost. Da ponovo stekne poverenje u nekog.

Njegovu devojkicu, na primer.

Zove se Dalida, s akcentom na *i*. Mogla bi da bude krajnja tačka nekog plana za ubistvo.

Približiti se, ući u intimu žrtve, otvoriti vrata za ubicu. Strategija u tri koraka.

S jednom mogućom varijantom: mogla bi ona da ga ubije. Žena-ubica. Što da ne? Koja eliminiše drugog ubicu.

Julijana traže još od prvog ubistva. Barem on tako veruje, prece-njujući okolinu. Greška koja mu se obično ne dešava. Nemanje poverenja ni u koga za njega je način da preživi.

Julijan je istražio: Dalida ne predstavlja opasnost. Ali kad su zajedno u krevetu, Ubica je uvek u dominantnoj pozi. I uvek on prvi svrši.

Prvi put kada je ostao da spava u jednosobnom stanu od trideset kvadrata svoje devojke, sve je prevrnuo u potrazi za bubašvabama i oružjem. Dok je Dalida, posle tuširanja, sušila ravnu kosu fenom, koji se neprekidno gasio zbog nestajanja struje u zgradi ilegalno priključenoj na mrežu, on je pretraživao.

Rezultat je bio negativan.

Julijan je našao samo jedan sumnjivi predmet, među peškiri-ma za intimne delove tela.

Paket s mašnicom, na dnu fioke. Otvorio ga je skinuvši ukrasnu traku. Unutra je bio kačket za bejzbol. Ubica je sve ponovo upakovao i stavio paketić na isto mesto. Onda se posvetio ostatku stana.

Četiri utičnice, pored one u kupatilu, koju je odlučio da ispita kad dođe njegov red da se istušira, iza kojih bi mogli biti prisluskači, koji bi mogli biti i na lusteru boje leda, ispod plastičnog stočića i žute i crne stolice, duž okvira jedinog prozora s tankim staklima, u malom ugradnom ormanu za odeću s dvoja vrata, od belog drveta.

Ništa. I u kupatilu je sve čisto.

Nema nijednog pištolja u tom stanu okrečenom u zeleno i zamirisanoj đumbirom, stavljenim da vri na jedinoj ringli u kuhinji; a u Dalidinoj torbici, sa drečavo ružičastim *Love* napisanim po dijagonali i srebrnom ručkom, samo šminka i jedno

malo pravougaono ogledalo, pored futrole za kartice od crvene kože i žvakaćih guma s ukusom mente, bez šećera.

Baš kao što se Julijanu sviđa.

Dalida je kupila torbicu na pijaci: uveče je ostavlja na nahtkasni pored bračnog kreveta, pa se zatim ispruža na njegovoj desnoj strani, skuplja duge noge, navlači pokrivač sve do preko nosa s malim i uskim vrhom.

Ubica je mislio da bi tu, u toj torbi, moglo da bude neko oružje, budući da se devojka nikada nije odvajala od nje. Na kraju je shvatio razlog za tu nenormalnu privrženost: u futroli za kartice, Dalida čuva porodičnu fotografiju. Ljubi je više puta dnevno, naročito pre spavanja i ujutro čim se probudi. Živi na dva sata kolima od svoje porodice. Ali to je prvi put da je Dalida daleko od kuće i treba još da se navikne.

Na poledini instant fotografije, zalepljen je minijaturni kalendar. Devojka je obeležila crvenim neke datume.

Najbliži je 13. februar. Ubičin rođendan.

Za mesec dana, Julijan će napuniti trideset jednu godinu, ali ni ovog puta nema nameru da slavi rođendan.

Rođendani donose nesreću, misli. Nije opsednut sujeverjem, ali je jednu stvar naučio: kad se neko previše koncentriše na sebe samog, na kraju ga sjebu.

Možda Julijan izmišlja laži. Laži koje mu služe da zaboravi da, čak i ako je želeo, nikad nije proslavio nijedan rođendan.

Kada je bio dečak, otac je sakrivao nedostatak poklona izbegavajući da mu čestita rođendan, misleći da će tako taj dan brzo proći kao i svaki drugi i da će sin shvatiti da je beskorisno da bilo šta traži.

Taj čovek, svakako, ne bi mogao dati ni njemu ni njegovoj sestri bilo šta osim onog najosnovnijeg, neophodnog da ne umru od gladi. Pomirio se sa svojom, i sa svačijom sudbinom, ubeđen da nije u stanju da je preokrene niti da joj se suprotstavi.

Diktatura je racionisala čak i prodaju mleka: povremeno je udeljivala jedan jedini litar za svaku porodicu, za koji je trebalo čekati satima, najmanje pet sati, usred noći, u redu, koji bi se završavao kad ponestane mleka. Te namirnice koja je trebalo da se raspodeli tako da traje danima. Kapljice raspršene u vremenu.

Povorke sačinjene od dece – roditelji su bili iscrpljeni od ubistvenih smena u fabrikama, gde su bili nadgledani i kažnjavani kao da su bili na prinudnom radu – raspuštale su se u tihom redu.

Prodavnica veličine podruma, niska i mračna prostorija s čovekom zaduženim za raspodelu i dva režimska stražara, okupljeni oko neke vrste grejalice veličine kutije za čizme. Tiho su proklinjali partijsku strategiju uštede, dok je jedan po jedan građanin ulazio, na tek nekoliko sekundi, vreme potrebno da se napuni flaša, dok su ostali čekali napolju. Zimi je Julijan nosio jaknu svog oca – čoveka krupnog, ali niskog rasta – preko svoje, i još kapu navučenu skoro do nosa, šal, rukavice, a ispod pantalona dva para gaća i čarape.

Ni to nije bilo dovoljno.

Sada Julijan nosi tehničku vindjaknu, u stanju da zadrži telesnu toplinu, laku i otpornu na polarne temperature, crne boje, dva broja veću.

Kupio je veličinu XL umesto uobičajene M, da se ne bi videlo da je naduvana od oružja.

U desnom džepu, Ubica nosi poluautomatski pištolj, spreman da se upotrebi.

Jedan metak je već u cevi.

Kao i uvek.

Meci nemaju satnicu, a Julijan ima naviku da bude tačan.

Kad bi ubijao trebalo mu je manje pucnjeva, meci bi prošli kroz mozak, ugasili nervni sistem, tako da žrtvi nije ostalo vremena da viče.

Ubici je bio dovoljan samo jedan pištolj. Neki kileri, da bi izbegli rizik, nose dva komada oružja. Ako se jedno slučajno zaglavi.

Ali ne i Julijan.

Zaglavljivanje zavisi od četiri faktora: starosti oružja, njegovog održavanja, tehničke sposobnosti onog ko drži pištolj i kvaliteta metaka.

Učenje i vežba, kao pravi profesionalac.

Što Julijan i jeste.

Iako je u ovom trenutku teško zamisliti da bi petnaest metaka u šaržeru poluautomatskog pištolja moglo da zaustavi agente koji ga okružuju.

Nema te računice verovatnoće koja bi to potvrdila, naći će se u jasnoj brojčanoj inferiornosti, progonjen čoporom pandura, uzbuđenih kada stignu na korak od plena.

A ipak, nije ogromna nesrazmera među silama u polju to što ga zaista muči.

Neočekivane emocije u duši ljudskog bića koje će se zatvorski psiholozi mučiti da definišu; otvor na oklopu neumoljivog izvršioća, kojeg će, ti isti lekari, iznervirani nemogućnošću da nađu manje uopšteni sažetak, svesti na jedan jedini pridev: *leden*.

Zagađenost obavija planine koje okružuju grad. Nekada su ti vrhovi štitili od invazija, sada, sa svim reklamnim natpisima napisanim ogromnim slovima, deluju kao tržni centri razvijeni u visinu.

Gigantski natpisi u stilu Holivuda koji ovde reklamiraju banke, proizvođače gasa, multinacionalne gazirane sokove i fabrike kuhinja.

Sve strane firme, u jednoj obezvređenoj i rasprodatoj zemlji.

Grad je Tirana.

Ulica K., kojom hoda Ubica, pruža se povučena u zaklon u odnosu na susedne bulevare u centru.

Ulica je toliko zapuštena da bi mogli i da je izbrišu s mape: ograde ispucale od žbunja, oluci koji vise, neograđeni balkoni, napuštena WC šolja s dva zečija leša u njoj, panorama koja upozorava da se ne ide Ulicom K., ni greškom, ni prećicom.

U jednoj garaži pretvorenoj u prodavnicu ukradene robe, lanac, zakačen za zid ekserima, ovenčan je skupljim proizvodima, dok jedna skraćena sačmarica, naslonjena na pult, odvraća od pomisli da se nešto ukrade.

Oružje je rasprostranjeno koliko i zastave sa dvoglavim orlom, nacionalnim simbolom, koji se vijori s prozora ili visi s retrovizora audiya, BMW-a i mercedesa, ukradenih, ali uglačanih čak i kad pada kiša, kao da svakog dana treba da ugoste mladu.

Polovina prolaznika nosi sa sobom pištolj, Julijan to zna.

Ili skakavac zakačen za kopču na skočnom zglobu, bokser u džepu, zašiljeni prsten, šilo uvučeno u cipelu, između stopala i đona.

Svi hodaju kao radnici kad izlaze iz fabrike, ujednačenim korakom, očiju uprtih u hipotetičku kapiju negde tamo, u daljini, kompaktna masa slična stadu ovaca bez pasa čuvara da im pokažu pravac: inertno kretanje, lišeno zanimanja za okruženje, kao da idu jer znaju da tako moraju i ne zaustavljaju se, jer bi svako oklevanje bilo glupo.

U svakom slučaju nema ni šta da se vidi, u Ulici K.

Za razliku od drugih, Julijan ide napred koncentrisan na ljude koji su oko njega: s tom njegovom glavom uvučenom među ramenima i pogledom koji ispituje, snima svakog prolaznika izdaleka, fiksirajući se odmah na ruke i šake, zatim prati njegovo kretanje, pomerajući oči dijagonalno sve dok ovaj ne prođe pored njega.

Svako bi mogao da bude njegov neprijatelj.

Svugde bi mogao da bude neki pištolj sa metkom u cevi koja ga čeka.

U levom džepu vindjakne, Julijan nosi ručnu bombu velikih dimenzija, staru deset godina, ali još uvek upotrebljivu. Srpska proizvodnja, boje rđe, oblika balona za vino, u minijaturi.

Protiv pandura, Ubica ne aktivira bombu niti uzima pištolj. U oba slučaja bi mu trebalo barem dve sekunde od početka do kraja akcije.

Možda Julijan nema dovoljno vremena da razmisli o mogućoj reakciji, da se naoruža i napadne.

Ili je to možda izbor koji simbolizuje njegovu predaju.

U Ulici K. motorčići iz osamdesetih usporavaju na uskom dvosmernom putu. Auspusi izbacuju tamne oblake dima; ako bi neko gurnuo te motore, zaljuljali bi se i pali, a oko njih bi se brzo okupile grupice ljudi. Bacili bi se na njih kao da su pare u pitanju.

Proučava i te motorčiće, Julijan. Do sada vozači nisu nosili zatvorene kacige. Ovde ih nose oni koji moraju da se kriju: panduri i ubice.

A šta ako ipak čekaju da izađe, pa da mu se uvuku u stan i tu mu spreme kućnu zasedu? Julijan ih predupređuje. Sad već odavno. Pre nego što izađe iz jednosobnog stana na sedmom, poslednjem spratu zgrade u kojoj žive starci i samohrane majke, stavlja bombu na vrata.

Ako bi neko pokušao da provali unutra, odleteo bi u vazduh.

Julijan je dozirao količinu eksploziva jer želi da ograniči kolateralnu štetu i da izbegne da eksplozija zahvati druge stanove ili da sruši celu zgradu.

Zdepasta zgrada počinje od jednog belog stepenika na ulazu i u holu se nalazi samo jedna slamnata stolica na kojoj ostavljaju poštu koja bi se inače izgubila. Nema ni poštanskih sandučića ni interfona.

Ubica hoda ujednačenim korakom, stopala se savijaju u luk dodirujući asfalt i nastavljaju skoro paralelno: hoda kao čovek

siguran u sebe, prinuđen da potčini svet kako sam ne bi bio potčinjen, čovek koji vlada strahom da se ne bi razboleo od užasa, naviknut da smanji na minimum – ali ne i da ih poništi, to bi značilo tražiti previše – rizike i opasnosti, čovek koji neprekidno vidi u drugim ljudima plen ili pretnju.

U Ulici K. pešaci nose rukavice, vunene kape i grejače za uši, prognoza predviđa dolazak oluje, i u strahu da bi mogao da padne sneg, poneko čak ima i čizme.

Često su to bedni seljački štitnici za noge, od gume, s pantalonama uvučenim u njih.

Svi ubrzavaju hod, nebo je sve natmurenije. Ali brzina pandura je jedinstvena: okružiće ga da ga zaustave i razoružaju.

Nije da postoji neka strategija potvrđena u udžbenicima. Bitno je poleći ga na zemlju i odmah mu blokirati ruke, za slučaj da pokuša da zgrabi pištolj.

Jer, nesumnjivo, ima barem jedan.

Jedna stara slepica sedi na blatnjavoj stazi pored odvodnog kanala u kojem plutaju mrtve muve, između bara i iskrivljene metalne roletne jedne gvožđare. Starica naizmenično izgovara molitve i pljuje, prosi, hvata se za noge onih koji prolaze ispred nje.

Julijan oseća prste ruke koji mu dotiču pantalone, ali ne uspevaju da ih uhvate.

Ruka se podiže i spušta kao ljuljaška, spremajući se da uhvati noge sledećeg prolaznika. Ne dotiče noge pandura: oni još nisu *tu*.

A ipak, malo fali.

Julijan nikada nije doživeo hapšenje. Ako bi morao da opiše svoja očekivanja, na osnovu priča koje je slušao, bilo bi upravo tako, s ovom eksplozivnom sekvencom bez reda: psovke i uvrede; udarci drškama pištolja, svuda, po celom telu, pogađajući čelo, jagodice, ramena, stomak, testise. Onda đon cokula – s kramponima punim blata – pritisnut na usta, i udarci i laktanje u leđa, ruke koje sada toliko snažno stiskaju prema dole, da se čini da žele da ga zgnječe pod zemlju, sve to pojačano

hladnoćom, suvom i nadmoćnom koja se uvlači među zube, čini da oči zasuze, da se uši umrtve.

Julijan opušta mišiće, ruke padaju mlitave kao ruke plišane igračke.

Pušta da mu stave lisice iza leđa.

„Brže malo, završite“, hteo bi da kaže pandurima.

Hteo bi da se nasmeje, da shvate koliko je smešna čitava ta predstava: on nikada nije dodirnuo svoje žrtve.

Uvek ih je eliminisao s distance.

Hteo bi da otvori usta i da to kaže, ali jedna ruka mu stiska razbijene i krvave usne, ruka u crnoj kožnoj rukavici koja smrdi na prženje, ruka koja postaje sve snažnija na njegovim vilicama i čini se da je stigla do tačke da mu ih probije, da steže napredujući kroz meso i kosti, čupajući zube iz korena i kidajući mu jezik, sve dok ne stigne do grla.

Ruka koja će ga, možda, uskoro zadaviti.

Ali u negde u dubini, Julijanu se sve to čini kao da su policajci došli da ga oslobode težine jednog dugog čekanja.

Oko njega tutnji isprekidano dahtanje i glasovi koji se mešaju i koji ga nazivaju kopiletom, sikću da će sada da vidi šta su paklene muke, obećavaju mu da će da zažali što je ikad i izašao iz stomaka one kurve od njegove majke.

Previše pričaju i skoro je sasvim sigurno da nikad nikog nisu ubili, zaključuje Julijan.

Nek' govore i rade šta hoće.

Pljuje krv i želudačne sokove, vrti mu se u glavi, hteo bi da sedne.

Ostaje da leži na leđima, ruke su mu i dalje iza leđa: panduri izgledaju kao ogromne senke koje su se spustile na njega iz nekog svemirskog broda.

Zatvara oči i misli na majku. Nije se s njom čuo već nedelj dana.

Dogovorili su se tako: zove samo on, kad može. Mora da ima poverenja, još jedanput. Ona se nije bunila, već ga je izgubila tokom mnogo godina.

Kad su poslednji put razgovarali, iz govornice da ga ne bi prisluškivali, molila ga je da se dobro obuče jer ga je kao malog često bolelo grlo.

Julijan joj je odgovorio da je kupio vuneni šal, poput onih koje je ona plela i da ga obmotava dva puta oko vrata, s velikim čvorom napred.

Kada bi stigao u školu, Julijan nikada nije uspevao da ga odveže bez smotanih pokreta.

Drugovi iz razreda su ga zadirkivali i pitali da li je hteo da se obesi.

On je ćutao.

Osim vindjakne s okovratnikom koji pokriva sveže obrijanu bradu, Julijan nosi plave farmerke izbledele na kolenima i crne adidas patike s tri plave vertikalne linije.

Pre nego što je izašao iz stana, očetkao je vrh patika, prljavih od skorelog blata, koje je zatim pokupio s popločanog poda metlom i parčetom papira, pa ga je bacio u kantu za otpatke ispod sudopere.

U gradu nije padala kiša već dve nedelje, na sve se spustio debeli prekrivač prašine.

Pre nekoliko minuta, temperatura je porasla u odnosu na noć, ali je tek jedan stepen iznad nule.

Uprkos tome, Ubica ne nosi rukavice.

Nosi ih samo kada treba da ubije, a ne ako treba da se odbrani od eventualnog ubistva – *sopstvenog* – na distanci, dani kao meseci, koji prolaze između ubistava i atentata koje mu naručuju.

Potrebno mu je da su mu ruke slobodne da bi mogle bolje da se priljube na pištolj ili na ručnu bombu.

Jedna devojka hoda s njegove leve strane. To je Dalida, s kojom je u vezi. Ima dvadeset jednu godinu – deset manje od Julijana – i ona je ta koja mu je navukla policiju na vrat a da to nije ni znala.

Za njom ostaje miris vanile. Na sebi ima uske kožne pantalone, trenutno uprljane u visini prepona. Umire od straha i stida. Htela bi da pokrije fleku kratkom ljubičastom bundicom koju nosi preko crnog džemperića s visokom kragnom. Ne može.

Dalidom se bave dva agenta. Hvataju je za ruke, prete joj da ćuti, odvlače je ne ostavljajući joj vremena da sakrije ono što ona, druga kći Silvane i Romena – siromašnog para, roditelja troje dece, čija je jedina briga kako da prežive – smatra opscenošću.

Jedan joj od policajaca, u pantalonama s visokim strukom i kineskom kopijom rejban naočara za sunce, kaže: „Sada ćemo da igramo, droljice.“

Nebitno je da li je kriva ili nevinna: Dalida je ubičina žena.

Dakle, tuca se na isti način, presudio je pandur, nesposoban da se suzdrži s devojkom, čak ni sad kad je ona samo uplašena žrtva, koja ponizno odmahuje glavom, sklonila pramen kose koji joj je ostao zalepljen na čelu.

Ostali policajci su se ostrvili na Julijana. Očekivali su neku njegovu reakciju, u svlačionici policijske stanice su se na to opkladili dok su masirali pišu posle tuširanja i cedili bubuljice među dlakama na depiliranim grudima.

Novčana nagrada za onog ko obori Ubicu.

Poštujući pravila igre, naravno: odgovarajući na vatru ako on prvi zapuca.

A umesto toga, ništa, veliko razočaranje.

Nije čak ni pokušao da dohvati oružje.

Možda je samo hiljadito precenjeno kopile.

Tresnuli su ga na zadnje sedište sivog audija A8. Kola imaju izlizane gume, zatamnjena stakla, izbledele tablice na kojima se vide samo jedno slovo i dva broja.

Pre tri meseca ekipa za borbu protiv droge je oduzela taj audi jednoj bandi narkodilera.

Pet rupa od metaka na vozačevoj strani su posledice oružanog sukoba.

Osamdeset dva hica iz kalašnjikova, revolvera i poluautomatskih pušaka, jedan bandit ubijen, dva agenta povređena i na samrti, čije su supruge već ispratile decu za poslednji pozdrav, a bolnički kapelan, prvobitno poslat dođavola, vratio se kod njih da im da poslednje pomazanje.

Julijan je saznao za pucnjavu gledajući dnevnik. On je verni gledalac vesti, sedi na stolici dok pije kafu od ječma, njegov večernji napitak. Omiljeni deo dnevnika stiže na kraju, s vremenskom prognozom. Ubica mrzi da ujutro izađe neprikladno obučen, pa da posle mora da se vraća da se presvuče.

S obzirom da bi danas vremenske prilike trebalo da se pogoršaju, poneo je crni bejzbol kačket. Njega mu je poklonila Dalida.

Julijan je savio kačket i ugurao ga u zadnji džep farmerica. Na obodu se ističe žuti natpis: LOS ANĐELES.

Mogao je to da uradi: da ode u Kaliforniju, ili bilo gde drugde. Čak su mu to i predlagali. Kratak odmor ili dug boravak. Da se odmori ili da nestane. Julijan je uvek odbijao. Pre nekoliko nedelja počeo je da razmišlja o tome.

Obećao je Dalidi da će poći s njom, jednog dana, u Ameriku.

Verovao je u to obećanje. Bio je to jedan od prvih puta da mu se to desilo, da veruje u nešto ili u nekoga, ostajući i sam iznenađen zbog toga.

Julijan otkriva svoj kačket na glavi jednog policajca koji pilji u njega i škrguće zubima.

Pandurova futrola za pištolj je naduvana i liči na pelenu punu pišaćke.

On drži ruku na njoj i lupka prstima.

Voleo da bi da mu Julijan priušti zadovoljstvo dajući mu razlog da uzme službeni pištolj marke „bereta“, da otkoči okidač i da ga zalije olovom.

Čeka uzalud.

2.

Grobovi

U audiju A8 bez oznaka, sirena i rotirajućih svetala, sedi jedan mudonja iz policije.

Sve do pre nekoliko dana, Ubica je bio savršeni neznanac. Zločini – svi oni za koje je okrivljen Julijan Sinanaj – bili su bez utvrđenog krivca.

Istražitelji nisu povezali slučajeve sa samo jednim izvršiocem i svaki od njih je radio za sebe, s posledicom da su različite ekipe sektora za ubistva pratile tragove i dokaze, ispitivale različite svedoke, čekale izveštaje različitih sudskih lekara, informisale različite pretpostavljene i sudske službenike koji su koordinisali istragama; i sve ovo se dešavalo van državnih granica, ponekad kilometrima daleko od uskih okvira gradskih kvartova.

Svaki put istražitelji nisu znali ko je bio Julijan Sinanaj, i koliko kolega se vrti, bez ikakvog uspeha, oko tog istog gospodina *nikog*.

Previše su neuklapajući bili geografija ubistava, životi žrtvi, razlozi njihovih neprijatelja, i previše različita oružja i meci da bi se istrage slile u jedan jedini predmet.

Na mestima zločina, forenzičari su ustanovili da je ubica bio naoružan poluautomatskim pištoljima.

Svaki pištolj ima posebne karakteristike koje ostaju upisane na ispaljenim mecima. Ali umesto da budu potpora istrazi, ispitivanja metaka i čaura izazvala su dodatne nepoznanice.

Osim što je pucao iz pištolja različitih vrsta koji su poticali s crnog tržišta – iz druge, treće ili ko zna koje ruke – Julijan je ni iz čega pravio nove poluautomatske pištolje, kombinujući delove drugih oružja. Proizveo je unikatne primerke, bez prošlosti, nepoznate registrima snaga bezbednosti.

Retke novine u istragama bili su pokušaji istražitelja da podnesu zahtev za arhiviranje.

Procene bazirane na nepostojanju nepretpostavljenih dokaza, već verodostojnih putokaza.

Na mestima zločina se činilo da su okidač pritiskale različite ruke, osim ako se ubica nije podjednako služio obema rukama.

Teško, s obzirom na nepromenljivu preciznost pucanja koji su uvek pogađali tačno u metu.

Julijan jede i piše obema rukama.

Njegovo hapšenje će ući u istoriju policije.

Ali vest o tome je jedna od onih koje treba kriti.

Državna tajna.

Da krenemo od toga da o ubistvu ne smeju ništa da znaju poslednji Sinanajevi saučesnici i rodbina onih koje je ubio.

I jedni i drugi bi mogli da požele da ga smaknu. Lično ili poveravajući zadatak nekom drugom. Saučesnici u nedoumici da bi Ubica mogao da propeva, a porodica da bi uživala u dugo očekivanoj i nikad zadovoljenoj osveti.

U ovim krajevima osveta je sveta.

Oduzeti nekome život vredi više nego primiti ga na dar.

Kad je Julijan bio dečkić, jedan od idola njegove generacije se zvao Aldo Bare.

Bio je policajac koji je prešao na drugu stranu. Tokom godina je sakupio privatni arsenal zahvaljujući trgovini s kriminalcima.

Bare je počeo da čini usluge i onda kada je nosio uniformu državnog sluga.

Pošto je postao kriminalac, obogatio se trgovinom drogom.

Jednog dana su mu ukrali tovar kokaina ubivši jednog od njegovih. Bare je naredio da uhvate odgovornog za zločin i prisustvovao je njegovoj agoniji, sedeći kao na prestolu, napravljenom od ukrštenih borovih dasaka i komada lima od jednog mercedesa; na vrhu naslona, oblikovanog jastucima s kožnog kauča, ogledalo u zlatnom ramu.

Bare je srkutao iz limenke hajnekena od jednog litra, zabavljajući se pređeci.

Lov na tog kilera je trajao četiri meseca. Bivši policajac nije ograničio vreme i novac da bi ga našao.

Kad su ga uhvatili, svukli su ga, podigli na ražanj i vezali za čeličnu šipku, koju su posle okretali na vatri. U anus i u usta su mu ugurali dva štapa da se ne pomera. Baš kao što se radi s mladom jagnjetinom na ražnju, jelom koje se servira počasnom gostu.

Izabrano jagnje obično ima tek nešto više od godine života. Zakolju ga, oderu, raspore trbuh pa stave sat vremena na vatru.

Bare je hteo da njegovo „jagnje“ bude stavljeno da se peče živo da bi mogao da prisustvuje njegovoj agoniji.

Dok je telo gorelo, bacao je so na opekotine. Julijan misli da bi negde, u njegovoj porodičnoj kući, još mogao da bude njegov crtež: Aldo Bare s jagnjećom njuškom umesto lica, crni flomaster na belom papiru; u donjem desnom uglu, potpis s imenom i prezimenom druga iz razreda.

Da su roditelji otkrili ovo umetničko delo, Julijan bi mogao da kaže da nije njegovo, da su mu ga krišom ugurali u torbu, čak bi mi dao nepobitan dokaz: potpis koji mu nije pripadao.

Kako bi napisao ime i prezime druga, usmeravao je olovku ustima, da se zaštiti od svake kontrole rukopisa, u slučaju da mu mama i tata ne poveruju. Dobio je zadovoljavajući rezultat posle više sati pokušaja, na kraju stavivši lažni potpis.

Kada se vratio iz škole, ostavio je crtež na stolu u kuhinji. Njegova mama ga je, u strahu da bi mogao da ga nađe njen muž, pocepala i bacila u đubre. Više se plašila tog čoveka nego Alda Barea. Julijan je pronašao svoj rad, i pošto ga je ponovo sklopio uz pomoć lepljive trake, sakrio ga je na sigurno mesto.

Šesnaest dana pre Julijanovog hapšenja, jedan pastir se vraća u svoju kamenu kuću, u otvorenom polju.

U pukotine između kamenja u zidovima pokušavaju da se uvuku miševi. Često se tu zaglave, a pastir se zabavlja gledajući ih kako skončavaju. Ponekad, kad mu dosadi krkljanje u agoniji, ubija pacove udarcima čekića, metlom gura ostatke napolje, zaliva ih benzinom, pali i kada čuje da crkotina počinje da pucketa, poliva je vodom iz bunara.

Mora nekako da ubije vreme.

Kuća se uzdiže na „bregu smrti“, tako nazvanom jer se do nje stiže kada se prođe po asfaltnom putu prošaranom pukotinama, na uzbrdici, prvo pored bolnice, a onda i groblja u Vlori.

Brdo dominira gradom, koji se odozgo čini uskim i izduženim, zaštićenim zalivom.

Smutljivci kažu da liči na dete koje se proteže u kolevcima.

Sa širokih plaža su kretali gumeni čamci koji su ilegalno prevozili migrante u Italiju. Danas odatle kreću čamci puni droge, sa ciljem da snabdeju tržište narkotika u ostatku Evrope. Na tim čamcima putuje i oružje za ratove mafije iz Apulije i za napade na kombije koji prevoze robu od vrednosti.

Umrli ilegalni prevoznici i migranti počivaju zajedno na istom groblju, na „bregu smrti“.

Ilegalni prevoznici su završili pod zemljom masakrirani pri svođenju računa. Ili pogodeni infarktom posle partija punih koke u apartmanima u nekom od hotela kupljenih na obali zahvaljujući zaradi od trgovine ljudima na Jadranu.

Grobovi su kraljevski, s kič arhitekturom identičnom onoj južnoameričkih narkobosova: statue lavova i geparda se

smenjuju s gigantskim fotografijama umrlih, slikanih za života sa zlatnim zubima i lancima, mindušama i prstenjem načičkanim dijamantima, dok se hlade na ivici bazena, šetaju po travi golf terena, ili grle smorene i predrogirane kurve s grudnjacima broj šest.

Migranti su umrli tokom prelaska mora, pocrkali od žeđi i gladi ili bačeni u more jer je gumeni čamac bio prenatrpan i neko je morao da bude žrtvovan.

Ilegalni prevoznici imali su običaj da poštede decu na brodu: zauzimala su manje mesta i nisu bila teška. Ako bi ipak odlučili da se oslobode jednog od njihovih roditelja, onda bi bacali i njih.

Bolje sprečiti nego lečiti: ako bi ostali živi, kada odrastu, ta deca bi mogla da provedu ostatak svojih dana u lovu na krvnike svojih roditelja.

Na groblju umrli u moru imaju nadgrobne spomenike u serijama: mermerne ploče na jednom zidu, požutele fotografije, suvo cveće.

Pastir nikad ne ide tamo. Živi bez grobova koje treba čistiti: majka mu je umrla na porođaju, a braća su je sahranila u selu iz koga je poticala, gore, na severu; kada je dečak imao jednu godinu, otac se umorio, pa je ostavio sina jednom paru starih rođaka; sa šesnaest godina, pastir je odlučio da odgovori na stričevo sistematsko batinanje i na seksualno iskorišćavanje: kuhinjskim nožem mu je iskasapio lice, pobjegao je od kuće i, stigavši do „brega smrti“, tražio je gostoprimstvo kod tamošnjih pastira.

Oni su ga, zadovoljni da imaju roba koji će voditi ovce na pašu, uzeli kod sebe.

Pošto je postao pastir, naučio je da mu budu dovoljne životinje. Ali budući da je želeo da zaradi još koju paru, tokom godina je počeo da prima kod sebe ljude koji su morali da se kriju, i za to su dobro plaćali – begunci, ljudi u sukobu s pravdom, plaćenici u očekivanju novih poslova.